

ότερον απ' όλους, έπειτα από τη μαμά, διότι εγώ την είχα όλην την ημέραν... Αλλά και δι' όλους τους άλλους λυπούμαι... Αμέ το πιάνο μου, ώ, αν ήξεύρατε!... Το καίμενό μου το πιάνο, αναγκασθήκαμε να το πωλήσαμε δια να πληρώσουμε τα χρέη μας, όπως έπωλήσαμε και όλα τα έπιπλα, και τα άλογα, και ταμάξια του μπαμπά, διότι είχαμε και δεν είχαμε τέλος πάντων! Αν ήμπορούσα να παίζω όλην μουσικήν, δεν θα έστενοχωρούμην, και αν ή γιαγιά ήτο κάπως διαφορετική, θα υπέμενα γενναίωτερα... Ηλθα διατεθειμένη να την αγαπήσω με όλη μου την καρδιά και να την ευγνωμονώ πού μ' έδέχθη εις το σπίτι της, άλλ' αυτή δεν λογαριάζει ούτε την αγάπην μου ούτε την ευγνωμοσύνην μου. Ω, καλλίτερα να μην έρχόμουν ποτέ εδώ, όπου κανείς δεν είχεν όρεξιν να με ιδή!

— Και πού το ξεύρετε;

— Μα νομίζετε ότι είμαι τυφλή; .. Και το χειρότερον απ' όλα είναι, ότι θέλω δεν θέλω είμαι υποχρεωμένη να μείνω.

— Αν ήλθετε εδώ, μίς Αίμιλία, έχετε βέβαια κάποιον σκοπόν να εκπληρώσετε.

— Ποιός ξέρει! Ίσως ή άποστολή μου είναι να σας κρατώ συντροφιά! Έγραψεν ή Αίμιλία, αφού προς στιγμήν έμεινε σκεπτική.

— Από την πρώτη στιγμήν πού σας είδα, μου έκάματε καλόν. Μην εκπλήτσεσθε δι' αυτό το προσώπακι σας είναι τόσο γλυκύ και τόσο γελαστόν, ώστε είναι ευχαριστήσις να το έχη κανείς εμπρός του.

— Πώς είμπορεί το πρόσωπόν μου να είναι γελαστόν, αφού είμαι τόσο λυπημένη; είπε καθ' έαυτήν ή Αίμιλία.

Κ' έσηκώθη δια να φύγη.

— Μή φεύγετε ακόμη, τή είπεν ή Κάρολος; έχω κάτι να σας δώσω.

— Τι πράγμα;

— Φουντούκια. Θα σας τα σπάξω και θα τα τρώγετε.

— Βιαμα λαμπρά να έλθω να σας εύρω, είπεν ή Αίμιλία, όταν εκάθησεν αναπαυτικώς πλησίον της φωτιάς, με τους πόδας επί μικρού σκαμνίου και με τας χείρας γεμάτας φουντούκια, τα όποια δεν επρόφθανε να τρωγαλίζη τόσο γρήγορα, ώστε να είναι «νήμερος.»

Και έπανερχόμενη εις το θέμα, το όποιον την άπησχόλει:

— Λέγεις να ευχαριστηθώ εδώ; Αγαπάς συ αυτήν την ζωήν; ήρώτησε τον νεαρόν υπηρετήν.

— Ναί και όχι.

— Ποια είναι τα «ναί»;

— Πρώτον, αγαπώ τον παππού σας, είναι τόσο καλός! Κάποτε είναι άπότομος, άλλ' εσυνείθισα τον χαρακτήρα

του, και τώρα πού τον ξεύρω, οι μεγάλοι θυμοί του δεν με τρομάζουν. Είναι ο καλλίτερος φίλος πού έχω.

— Δεν θα σ' έρωτήσω αν φρονής τα ίδια και για την γιαγιάν, διότι είμαι σχεδόν βεβαία, ότι αυτή άποτελεί εν από τα «όχι» σου.

Ο Κάρολος ήρρισε να γελά.

— Δεν ήτο σωστόν να πώ αυτό πού είπα, υπέλαβεν ή Αίμιλία. Άς υποθέσωμεν ότι δεν είπα τίποτε. Δεν θα μάθω λοιπόν ποτέ να όμιλώ όπως πρέπει, εγώ πού επιθυμώ τόσο να είμαι μετρημένη και αξιοπρεπής; Άλλ' αυτό υπερβαίνει, φαίνεται, τας δυνάμεις μου.

— Χαίρω πολύ, ανέκραξεν ή Κάρολος. Έδώ εις το Κιμπασσέτον υπάρχουν πληθούς κορίτσια πού δεν σας μοιάζουν καθόλου, γιατί κάμνουν τές υπερήφανες και τές ακατάδεκτες.

— Δια ποια κορίτσια λέγεις; Δεν πιστεύω να ένοησής την Χαράν Σάμφορν, διότι αυτό δεν θα το παραδεχθώ.

— Η Χαρά Σάμφορν δεν είναι τίποτε εμπρός στη Δόρα Τόπλιφ, άπεκρίθη ή Κάρολος. Άλήθεια, μίς Αίμιλία, αν θέλετε να γίνετε φίλη της μίς Δόρας, θα κάμετε καλά να μη της είπητε ότι «μιλήσατε μαζί μου.»

— Δεν δίνω εγώ μιά πεντάρα για αυτή τη Δόρα, υπέλαβεν ή Αίμιλία. Τώρα όμως πού ή πάγος διελύθη μεταξύ μας, Κάρολε, άφησε να ιδώ μήπως είμπορώ να σε βοηθήσω εις το μάθημα πού σ' έδυσκόλευε προτήτερα. Έγώ πηγαίνω σχολείο από μικρή, και μολονότι δεν ήξεύρω πολλά, είμπορεί όμως να ξεύρω περισσότερά σου.

— Είσθε πολύ καλή, ανέκραξεν ή Κάρολος.

— Όστε δέχεσαι; σύμφωνοι;

— Άλλά...

— Δεν έχει άλλά... Δεν είναι τίποτε σπουδαίον, ούτε κουραστικόν, αυτό πού θα κάμω για σενα. Άρκεί καμμιά φορά μιά λέξις, δια να ποφύγη κανείς μάταιον ψάξιμον ολοκληρών ωρών. Έλα, μή μ' ευχαριστήσ, — δεν αξίζει τον κόπον, — και άς αρχίσωμεν άμέσως.

— Ίδου περι τίνος πρόκειται, είπεν ή Κάρολος άνοίγων το βιβλίον του με ύφος αδιάφορον, (το όποιον όμως προσεποιείτο πολύ άσχημα, διότι πρό πολλού το δυστυχές παιδίον άλλο δεν επέθει παρά όλίγην βοήθειαν.) Δεν είχα τύχην ως τα τώρα, μίς Αίμιλία, αλλά έχω θάρρος και έπιμονήν, και δεν έννοώ να μείνω εις την θέσιν όπου ευρίσκομαι σήμερα. Η αρχή για όλους είναι δύσκολη, και αν με σκουντούσαν λιγάκι και μένα, θα έδλεπαν ότι δεν είμαι πιό κουτός από άλλους.

— Βεβαίωτα, ανέκραξεν ή Αίμιλία, ή καππούς μου είπεν ότι είσαι έκτάκτως εύφυής.

— Ο πλοίαρχος είναι πολύ επιεικής, άπεκρίθη ή Κάρολος, κατακόκκινος από ευχαριστήσιν, αλλά θα κάμω, ό,τι είμπορώ, δια να δικαιώσω την καλήν του ιδέαν. Ο πατέρας μου ήτο ιατρός, και μάλιστα όχι από τους κοινούς, είχε μεγάλην ικανότητα κ' εξετιμάτο πολύ εις την πόλιν, όπου έμέναμεν. Αν δεν άπέθνησκε, θύμα της άφροσύνης του, εις μίαν επιδημίαν, ποιός ξέρει πώς θα ήμουν τώρα!

— Και ή μητέρα σου; ήρώτησεν ή Αίμιλία μετ' ένδιαφέροντος.

— Η καίμενη ή μητέρα μου έμεινε πολύν καιρόν άρρωστη, από τη λύπη της, μετά τον θάνατον του πατέρα μου, έπειτα έμάλευσεν, ό,τι είχε κ' επεχείρησεν εν μικρόν έμπόριον, αλλά δεν εύδοκίμησε... Επιστέλους άπέθανε και αυτή, άπαρηγόρητη πού με άφινε μόνον εις τον κόπον, και χωρίς πόρον ζωής.

— Από τότε; πώς έζησες; ήρώτησεν ή Αίμιλία.

— Από τότε, έζησα όπως ήμπορούσα, γυρίζων δεξιά και άριστερά. Άλλά ποτέ μου δεν έζητησα τίποτε κανένος, το ψωμί πού έτρωγα, τ' έκέρδιζα εγώ μόνος μου.

— Λυπηρόν!

— Όχι, μή με λυπάσθε, μίς Αίμιλία! δεν είμαι εγώ κανένας χαμένος, όπως θα ένομίζατε, όταν μακούσατε να κλαίω τη μοίρα μου, πρό όλίγου.

— Ω, στιγμήν αδυναμίας, ή όποια παρήλθεν. Έμπρός τώρα, να ιδούμε...

— Αίμιλία! έφώναξεν ή κυρία Χώδ χωρίς να κινηθή από την πολυθρόναν της.

— Έφθασα, γιαγιά, άπεκρίθη το κοράσιον ακόμη μιά λέξι, Κάρλ...

— Δεν είμαι Όλλανδός, όνομάζομαι Κάρολος... Κάρολος Πρέστον...

— Λοιπόν, Κάρολε, μή άπελπίεσαι, θα έρχωμαι κάθε βράδυ, μετά το γεύμα, να μελετώ μαζί σου, και να ιδής τί εύκολα θα μας φαίνωνται τα μαθήματα. Έφθασα γιαγιά, να με!

Και έφυγε, χωρίς νακούση τας ευχαριστίας του νέου της φίλου.

— Μα τι έκαμνες, στο μαγειρείο; την ήρώτησεν ή κυρία Χώδ με το ψυχρότερον ύφος της. Η θέσις σου δεν είναι εκεί.

— Μπα! είπεν ή πλοίαρχος, διατί δεν την άφίνεις; Ο Κάρολος και ή Έσθηρ δεν είναι κοινά υπηρετάι, Εύνική μου, και αν το κοράσιον διασκεδάζη με την συντροφιά των, δεν έχει να ζημιωθή τίποτε. Εις την ηλικίαν της Αίμιλλας, όλίγη ποικιλία είναι αναγκαία.

Όθω το ζήτημα έλύθη, και ή Αίμιλία άφέθη έλευθέρη να εκπληρώση την διπλήν της ύπόσχεσιν.

[Έπεται συνέχεια]

KIMON ΔΑΚΙΑΗΣ
[Κατά το άγγλικόν της Σοφίας Μάυ]

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

5.

Δηλητηριάσις εκ μελάνης

Τα μικρά παιδιά έχουν την μανίαν να τρώγουν, — και όχι μόνον να τρώγουν, αλλά και να πίνουν, — ό,τι φθάνουν... κυριολεκτικώς!

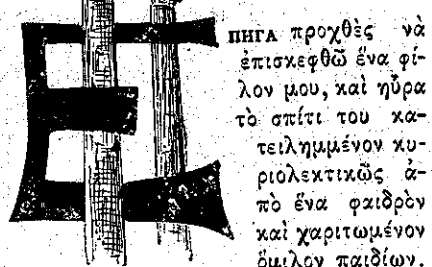
Συμβαίνει κάποτε να αναβάνουν εις την καρτέκλαν, να φθάνουν το καλαμάρι του γραφείου σας, και να το καταπίνουν ως να είχε μέσα το ωραιότερον σιρόπι.

Βεβαίως ή μελάνη είναι δηλητήριο, άλλ' αν σας συμβή τίποτε τέτοιον, μην άνησυχήσετε, και προπάντων μη τα χάσετε. Άρκεί να ήξεύρετε, — και σας το λέγω, — ότι αν τύχη και καταπιή κανένα αδελφάκι σας το καλαμάρι, άμέσως πρέπει να το αναγκάσετε να καταπιή και το στυπόχαρτον.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΠΑΡΟΥΣΩΝ

Αγαπητοί μου,

Πηγα προχθές να επισκεφθώ ένα φίλον μου, και ηώρα το σπίτι του κατελημμένον κυριολεκτικώς από ένα φαιδρόν και χαριτωμένον όμιλον παιδιών.

Ήταν τα δύο του κορίτσια, ή μικρός υιός του, δύο εξαδέλφαι των, ένας φίλος των και μία φίλη των. Έπτά παιδιά εν όλω, καθήμενα... δηλαδή μη καθήμενα πουθενά, αλλά κυκλοφορούντα διαρκώς εις το σαλόνι, εις την τραπεζαρίαν, εις το γραφείον, εις τους κοιτώνας, και εις το μαγειρείον ακόμη, — διότι οι μεγάλοι έλειπαν, και όλον το σπίτι ήτο εις την διάθεσιν των.

Ηθέλησα να φύγω, αλλά με παρεκάλεσαν να μείνω όλίγον δια «να πούμε για Διάπλασι.»

— Τώρα Ισα-Ισα θα κάμωμε και τσάι! μου είπεν ή Έλιζα, ή μεγαλύτερα κόρη του φίλου μου.

Έκάθησα, και κατώρθωσα να τους συμμαζεύσω εις την τραπεζαρίαν. Το πράγμα δεν ήτο πολύ δύσκολον, διότι εκεί υπήρχε και κάποιος μπουφές, φηρτωμένος γλυκίσματα και μπισκότα. Έπειτα έπρόκειτο να «πούμε για Διάπλασι», και το θέμα αυτό, δια πολλά παιδιά, είναι γλυκύτερον και από τα γλυκίσματα...

Τα είπαμεν, έπήραμεν το τσάι, το όποιον προσέφερε με όλην την τέχνην και

την άβρότητα μεγάλης ή μικρά Έλιζα, έχύσαμεν ένα-δυό φυζάνια — όχι εγώ βέβαια! — έσπασαμεν ένα πιτάκι, — άς είναι, κατά λάθος... — έγελάσαμεν και... έσηκώθηκα να φύγω. Έκρινε ότι ήτο καιρός ναφύσω τα παιδιά έλευθέρη να εξακολουθήσουν την θορυβώδη των κυκλοφορίαν. Άλλ' ή Έλιζα διεμαρτυρήθη ζωηρώς:

— Στα καλλίτερα θα φύγετε; ανέκραξε. Τώρα όπου νάνε θα έλθη και ή δεσποινίς Παρουσών!

Γέλια άτελείωτα διεδέχθησαν την άναγγελίαν αυτήν. Έκύταξα τα παιδιά έκπληκτος.

— Ποια είναι αυτή ή δεσποινίς Παρουσών; ήρώτησα πρώτην φοράν άκούω τέτοιο όνομα.

— Είναι γαλλικής καταγωγής, είπεν ή μικρός Ιάσων, αδελφός της Έλιζας.

— Η μάλλον αρχαίας ελληνικής! είπεν ή αδελφή του.

Νέα ήλαρτης εκ μέρους των παιδιών, νέα έκπληξις εκ μέρους του υποφαινομένου. Άλλά τα παιδιά είναι πρόθυμα πάντοτε εις έξηγήσεις, και ή Έλιζα έλαβε τόν λόγον, δια να μου λύση τας άπορίας:

— Λοιπόν, είπεν, ή δεσποινίς Παρουσών είναι ή φίλη μας Άνδρομάχη Ψ... συμμαθήτριά μου εις το Ωδειόν. Την γνωρίζετε;

— Νομίζω... έξ όψεως μόνον.

— Α! ώστε δεν την άκούσατε ποτέ να μιλή;

— Όχι.

— Χάνετε!... Σας βεβαίω ότι δεν υπάρχουν πλέον άστειο και διασκεδαστικό κορίτσι! Τα γέλια πού κάμνουμε όταν είναι μαζί μας δεν... δεν περιγράφονται! Γι' αυτό την προσκαλούμε πάντοτε, όπου μαζευόμαθα... Την έπροσκαλέσαμε και σήμερα, αλλά μας έμήνυσε ότι θα έλθη μετά τας πέντε, διότι έχει μάθημα εις το σπίτι. Καθηστε να την γνωρίσετε... δεν ξέρετε πώς θα γελάσετε και σείς.

— Μα τσως άστειτα πράγματα λέγει αυτή ή δεσποινίς;

— Άστειτα!... πάρα πολύ άστειτα! όσο δεν φαντάζεσθε άστειτα!

— Μα όταν πρωτογνωρίζη κανένα...

— Ίσα-Ισα τότε λέγει τα άστειότερα.

— Άλήθεια; Μεγάλο προτέρημα αυτό θα πη ότι έχει το θάρρος του κόσμου. Άλλά δεν μου είπες, γιατί ή την λέτε δεσποινίδα Παρουσών;

— Είναι το ψευδώνυμόν της! είπε με την έρρινον σαρκαστικήν φωνήν του ή μικρός Ιάσων.

— Με τη διαφορά, ότι το έχω χωρίς να το ξεύρη, υπέλαβεν ή Έλιζα. Της το έδωσαμε από μιά μέρα, πού ήθελε να μάς μάθη ένα παιγνίδι, και κάθε τόσο μάς έλεγε: «των παρόντων και

των παρουσών.» Α! έγινε σκέψις να την βγάλωμε και δεσποινίδα π α ρ α κ α θ η μ ε ν η ν, γιατί «στην εξήγησι του παιγνιδίου μάς έλεγε: «Ο παρακαθήμενος το δίδει τη παρακαθήμενη...» Άλλά το Παρουσών επεκράτησεν...

— Ως ευχότερον! συνεπλήρωσεν ή Ιάσων, βήγων ή πονηρός, δια να κάμη... λογοπαίγνιον!

— Και το παιγνίδι;

— Πού παιγνίδι; Έσκάσαμε όλοι τα γέλια, και το άφήσαμε στη μέση.

— Μα υπάρχει κωμικώτερον πράγμα παρά να μιλή κανείς τέτοια γλώσσα; παρετήρησε μία από τας εξαδέλφας.

— Όστε ή δεσποινίς Παρουσών έλληνίζει, είπα εγώ.

— Υπερελληνίζει! ανέκραξεν ή Έλιζα. Φαντασθήτε, ότι και τα κοινότερα και τ' άπλούστερα πράγματα έννοει να τα πη βαθεία ελληνικά. Με όποιον να μιλά, μα με μικρό παιδί, μα με υπηρέτρια, θα μεταχειρισθή την γλώσσαν του Θουκυδίδου. Πάρα κάτω δεν καταδέχεται να πάη. Της φαίνεται ότι θα ξεπέση, ότι θα την πούν άγράμματη... αυτή, πού πήρε δίπλωμα του Άρσακείου με άριστα!

— Και σείς γελάτε...

— Γελούμε, λέει; Καλή ξεκαρδιζόμαστε, πεθαίνουμε, σκάζομε, βαστάμε τα πλευρά μας... Έννοείται, ότι κάμνουμε τρόπο να μη το καταλάβη. Πάντα θα βρούμε μιά πρόφασιν, να φανή ότι γελοούμε με άλλο πράγμα, παρά με αυτά πού λέγει. Παραδείγματός χάριν, «στο παιγνίδι, μάς έπαιγε μιά γάτα πού ένιαούριζε στην αύλη παράξεναν... Άλλη φορά, κάμνουμε πώς θυμούμεθα εξαφνα κάτι άστειόν, ή μαλώνουμε τον Ιάσωνα, πού μας κάμνει τάχα και γελοούμε... Το ζήτημα είναι να μη μας θυμώση και να μη χάσωμε τέτοια διασκεδάσι... Έπειτα θέλουμε και τη φίλια της, γιατί ή καίμενη ή Άνδρομάχη, — να λέμε την άλήθεια, — κατά τα άλλα είναι σπάνιο κορίτσι, με χρυσή καρδιά, με λαμπρά αισθήματα.

— Πές τα να μας συγκινήσες, γιατί πλησιάζει και ή ώρα πού θα έλθη! διέκοψεν ή πειρακτικός Ιάσων.

Και πραγματικώς, την στιγμήν εκείνην ηκούσθησαν βήματα απέξω, εις την μαρμαρένιαν σκάλαν, και ένα χέρι ζωηρόν και ταχύ εκτύπησε το ρόπτρον.

— Τις κροούει τήν θύραν; έφώναξεν ή Έλιζα με πλαστήν σοβαροτητα, και, επειδή το άπόγευμα εκείνο ή ύπηρεσία είχε καταργηθή, έτρεξε νανοίξη αυτοπροσώπως.

Άλλά βλέπω ότι υπερέβην τα όρια της συνήθους επιστολής, και αναγκάζομαι να αναβάλω την συνέχειαν της άπογευματινής μας δια το Σάββατον. Έν τώ μεταξύ,

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

Δ'.

Ἐνῶ ὁ Τάκης πλησιάζει μὲ προσεκτικὰ βήματα, κρατῶντας ἐλαφρὰ τὸ ροδάκινό του, γιὰ νὰ μὴ του χαλάσῃ τὸ βελουδένιο χνουδι, ὁ Τοτός πολεμᾷ νὰ βάλλῃ στὸ στόμα τῆς Λιλίκας τὴν ὠραία φράουλα.

Χαμένος κόπος! Τὸ στόμα τῆς Λιλίκας μένει κλειστό... Δέν τὸ ἀνοίγει γιὰ ὄλο τὸν κόσμον! Μπα! γιατί; Τόσον λοιπὸν δέν της ἀρέσουν οἱ φράουλες καὶ τὰ ροδάκινα; Τόσον ὀλίγην ἐντύπωσιν της κάμνει ἡ εὐγενικὴ περιποίησις τῶν ἐξαδέλφων της;

Ὅχι! Ὅχι! Καὶ τὰ ὀπωρικὰ της ἀρέσουν πολὺ τῆς Λιλίκας, καὶ ἡ εὐγένεια τοῦ Τάκη καὶ τοῦ Τοτοῦ τὴν σκλαβώνει. Καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα δέν θέλει νὰ φάγῃ μόνη της, σὰν ἐγώιστρια.

Κρατεῖ τὸ στόμα κλειστὸ γιὰ τῆς ἦλθε μιά ἰδέα, καὶ δέν θὰ τὸ ἀνοίξῃ, παρά γιὰ νὰ τὴν πῆ' στοὺς ἐξαδέλφους της. Περιμένετε!

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Καλοὶ ἄνθρωποι. — Αἱ ἐπιπολέσεις τοῦ Τζανῆ. Ἐτοιμασίαι διὰ φάρμακα

Ἐνῶ ὁ Μῆτρος ἐγύριζεν εἰς τὴν ἐπαυλιν διὰ νὰλλάξῃ φορέματα, ὁ Τζανῆς, ἡ Μαριάννα, ὁ Ἀνδρῆκος καὶ ἡ Μαρούσα ἐπῆραν πάλιν τὸν δρόμον τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Ὁ Ἀνδρῆκος, παρηγορημένος ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν ποῦ ἐδοκίμασεν, δὲν εἶδε τὸν ἐχθρὸν του μέσα ἔς τὸ βάλτο, ἐπεριπατοῦσεν εὐθυμὸς μαζί με τὴν Ζητιανούλαν.

— Ἄμ οἱ πατάτες; ἐφώνησεν αὐτὴ, καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ λειβάδι.

Ἐτρεξάν εἰς τὸν ὄχθον καὶ ἤρσαν τὲς πατάτες, καρθουσιασμένες ὀλίγον, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε φαγώσιμες. Ὁ Ἀνδρῆκος ἐγίνεν ἀκόμη εὐθυμότερος. Ἡ Μαρούσα τὰς ἔβαλεν εἰς τὴν ποδιάν της καὶ ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον της μετὰ τὴν οικογένειαν, διότι ἡ Μαριάννα τὴν εἶχε προσκαλέσῃ νὰ φάγῃ. Εἰς τὸ σπίτι ἡ Διονυσία τὴν ὑπεδέχθη μετὰ χαρὰν καὶ τὴν ἐπεριποίησεν ὅσον ἠμποροῦσε.

Μολοντοὶ εἰς τὴν Βρεταννὴν οἱ ἄνθρωποι εἶνε καλοὶ πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ὀμιλοῦν πάντοτε γλυκὰ, ἡ δυσ-

τυχῆς ὀρφανὴ ποτὲ της δέν εὐρέθη εἰς τέτοιαν ἐορτήν. Ποτὲ της, — ἔλεγε, — δέν εἶχε φάγῃ τόσον ὠραῖες τηγανίτες!.. Καὶ τὰ κολλῆδια τί ὠραία ποῦ ἦταν μαγειρευμένα! Καὶ τὸ γάλα τῆς Ἀστέρως τί γλυκὸ ποῦ ἦταν!

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ Διονυσία ἐπῆρε τὴν μητέρα της κατὰ μέρος.

— Μητέρα, τῆς εἶπεν, ἡ καϊμένη ἡ φτωγὴ θὰ κρυθῇ πολὺ μ' ἐκεῖνο τὸ τσίτινι 'πουκαμισάκι...

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ Μαριάννα.

— Λοιπὸν... ἂν μου ἐδίνες τὴν ἀδεια νὰ της δώσω ἓνα δικό μου, ἀφοῦ ἔχω δύο;

— Μὰ τότε δέν θὰ ἔχῃς νὰλλάξῃς τὴν Κυριακὴ!

— Δέν με πειράζει, ἐπιθύρῃσεν ἡ Διονυσία στεναζούσα θέλει;

Καὶ ἔδειξε μετὰ τὸ δάκτυλον ἓνα συρτάρι τοῦ κρεββατιοῦ.

Ἡ μητέρα ἐχαμογέλασε καὶ της ἐνευσε νὰ.

Ἡ μικρὰ ἔτρεξε στὸ συρτάρι, τὸ ἀνοίξε βιαστικῶς, ἐπῆρε τὸ φόρεμα καὶ τὸ ἔφερε χαρούμενη εἰς τὴν Μαρούσαν. Ἐκεῖνη ὁμῶς ἐδίσταζε νὰ τὸ δεχθῇ, καὶ ἐκύτταζε φοβισμένη τὴν Μαριάνναν.

— Πάρ' τὸ παιδί μου! εἶπεν ἡ γυνὴ καὶ τοῦ φαρᾶ.

Ἡ Μαρούσα ἐπῆρε τὸ φόρεμα μετὰ χί-

λια εὐχαριστῶ, δειλὰ ἀλλὰ γεμάτα χαρὰν.

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ Τζανῆς πρὸς τὴν πονετικὴν Διονυσίαν, αὐριο θὰ πᾶμε στὸ χωριὸ νὰ διαλέξωμε ἓνα 'πουκαμισάκι, καὶ θὰγοράσωμε ἀκόμη μιά ποδιά καὶ ἓνα κεφαλομάνδηλο γιὰ τὴ μικρῆ. Ἐ, σοῦ ἀρέσει;

— Ὡ, ναί! ἐφώνησεν ἡ Διονυσία, χειροκροτοῦσα.

Τίποτε δέν συντελεῖ περισσότερο εἰς τὴν διάπλασιν τῶν μικρῶν, ὅσον τὸ καλὸν παραδειγμα τῶν μεγαλητέρων. Μάρτυς τῆς γενναιοδωρίας τῆς ἀδελφῆς της, ἡ Ροζαλία ἔσπασεν τὸ κεφαλάκι της, διὰ νὰ εὐρῇ τρόπον νὰ τὴν μιμηθῇ. Ἀφοῦ ἐσχέθη πέντε λεπτά, ἐπῆρε ἓνα μανδηλι δικό της, ἀνέθη εἰς τὸ σκαμνὶ πλησίον τῆς Μαρούσας, καὶ ἐπροσπάθησε νὰ της το φορέσῃ. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἡ Μαρούσα ἦτο ἑπτὰ ἐτῶν καὶ ἡ Ροζαλία τεσσάρων, τὸ κεφαλομάνδηλο τῆς μίας δέν ἐπῆγαιεν εὐκολα εἰς τὸ κεφάλι τῆς ἄλλης, καὶ ἡ Ροζαλία ἐδυσκολεύθη πολὺ. Ἐπιτέλους τὸ κατώρθωσε, μετὰ ζημίαν ὀλίγων τριῶν τῆς Μαρούσας, ἡ ὁποία δέν ἐπαραινέθη καθόλου... Ὁ δὲ Τζανῆς, καταγοητευμένος μετὰ τὴν προσπάθειαν καὶ τὴν σοβαρότητα τῆς Ροζαλίας, ὑπεσχέθη νὰ της πάρῃ ὄλους εἰς τὸ χωριὸ.

— Καὶ δέν πᾶμε τώρα; εἶπεν ἡ Ροζαλία.

Ὁ Τζανῆς ἦτο πρόθυμος ἀλλ' ἡ Μαριάννα ἐναντιώθη.

— Αὐριον εἶνε Κυριακὴ, εἶπε τὰ παιδιὰ θὰ βάλουν τὰ καλά τους ἔπειτα, θὰ μπορέσῃ νὰ ἔλθῃ μαζί μας καὶ ὁ πατέρας τους.

— Σωστὸ! εἶπεν ὁ ναύτης.

Ὁ Ἀνδρῆκος καὶ ἡ Ροζαλία ἐκυτάχθησαν περίλυποι.

— Ἀμὴ τὰ ζωντανά, Ἀνδρῆκο; εἶπεν ἡ μητέρα σὰν νὰ εἶνε καιρὸς νὰ τα βγάλῃς!

Δυστυχῶς, ὅταν τὰ παιδιὰ διάσκεδάσουν, ἔπειτα τοὺς φαίνεται βαρὺ νὰ ξαναπαιάσουν τὴν συνειθισμένην ἐργασίαν.

Ὁ Ἀνδρῆκος ἐγάλασε τὰ μούτρα του. Δέν ἐπιθυμοῦσε νὰ φύσῃ ἔτσι γρήγορα τὸν Τζανῆν. Ἐν τούτοις, ὡς ὑπάκουον παιδί που ἦτο, ἐπῆρε τὸ φάθινον καπέλο του, τὴν γλίτσαν του, καὶ ἐβγήκεν ἔξω στεναζών.

— Τὸ καϊμένο! εἶπεν ἡ Μαριάννα, παρακολουθοῦσα αὐτὸν μετὰ τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο βλέμμα τῶν μητέρων, αἱ ὁποῖαι ἐννοοῦν πάντοτε νὰ συμπεριζωνται καὶ τὴν παραμικρὰν λύπην τῶν παιδιῶν των.

— Μητέρα, εἶπεν ἡ Διονυσία, ἂν θέλῃς, πηγαίνω ἐγὼ στὸ λειβάδι ἀντὶ τοῦ Ἀνδρῆκου. Γνέθω καὶ ἐκεῖ, ὅπως καὶ ἐδῶ.

— Μία ἰδέα! εἶπεν ὁ ναύτης, ὁ ὁποῖος δέν ἤξευρε τί νὰ σοφισθῇ, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς μικροὺς του φίλους. Σή-

μερα εἶνε ἡ μεγάλη φυρονερία ἡ θάλασσα θὰ τραβηχθῇ πολὺ πίσω νὰ περρίστασις γιὰ νὰ φαρῆσῃ κανεῖς σ' τὰ στεγνά.

Μετὰ τὴν λέξιν φυρονερία, ὁ ναύτης ἐννοοῦσε τὴν ἀμπελιθῆ. Τὰ νερά τραβιοῦνται ὅπισω. καὶ ὁ πυθμὴν τῆς θαλάσσης μένει ἐλεύθερος, ὥστε εἰμπορεῖ κανεῖς εὐκολώτατα νὰ φαρῆσῃ σ' τὰ στεγνά.

Τὰ παιδιὰ ἐσκήρτησαν ἀπὸ χαρὰν τὸ φάρμακα «στὰ στεγνά» ἦτο ἓν ἀπὸ τὰ ὄνειρά των ἀλλὰ ἡ μητέρα των δέν τα ἄφινε ποτὲ νὰ πηγαίνουν μόνον τῶν αὐτῆ εἶχε πολλὴν ἐργασίαν εἰς τὸ σπίτι καὶ δέν εὐκαιροῦσε νὰ τα συνοδεύῃ, ὁ δὲ Ἀντώνης εὐρίσκει πλέον ἐπιπερδὲς τὸ φάρμακα μετὰ τὴν βάρκαν.

Ὅταν εἶδε τὴν χαρὰν τοῦ μικροκόσμου της, ἡ Μαριάννα δέν ἠμποροῦσε νὰ μὴ γελάσῃ.

— Καὶ τὰ ζωντανά; ἐπιθύρῃσε μετὰ κάποιαν μαλακότητα εἰς τὴν φωνήν, ἡ ὁποία ἐμαρτυροῦσεν ὅτι δέν εἶχε σκοπὸν νὰ ἐπιμείνῃ.

— Θὰ πάγω ἐγὼ στὴ θέσιν τοῦ Ἀνδρῆκου! ἐφώνησεν ἡ Διονυσία, πάντοτε πρόθυμη νὰ θυσιάζεται.

— Ἄν θέλετε, μπορῶ νὰ τα βοσκῆσω ἐγὼ, εἶπεν ἡ Ζητιανούλα.

— Μὰ θὰ στερηθῆς τὴ διάσκεδασιν τοῦ φαρμάκου, καϊμένη μου! παρετήρησεν ἡ Μαριάννα.

— Ἄ, ὄχι, κυρά μου! εἶμαι τόσφ κουρασμένη, ποῦ δέν μπορῶ νὰ περιπατήσω ἔπειτα τὰ πόδια μου εἶνε πληγωμένα, καὶ ἡ θάλασσα θὰ μ' ἔτσουζε.

Ἐπῆρε καὶ ἀλήθεια εἰς ὅσα ἔλεγε ἡ Μαρούσα ἀλλ' αὐτὴ ἐζητοῦσε προπάντων νὰ κάμῃ κάτι δι' ἐκεῖνους ποῦ της ἔδειξαν τόσην καλωσύνην.

Ἐπιτέλους ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν της. Ὁ Ἀνδρῆκος, ὁ ὁποῖος εἶχε γυρῆσιν ἀπὸ τὸν σταῦλον, τῆς παρέδωσε προθυμῶτα τὸ σκῆπτρόν του, δηλαδὴ τὴν μεγάλην του γλίτσαν, καὶ μετὰ σοβαρότητα τῆς ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας ὀδηγίας.

Ἀπεφασίσθη, ὅτι ἡ Μαρούσα θὰ ἐγύριζε τὸ βράδυ νὰ δειπνήσῃ, καὶ θὰ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ σπίτι τοῦ Μοράνδου.

Ἀλλὰ τὰ ζῶα, ὅταν ἠθέλησεν νὰ τα βγάλῃ ἔξω, ἐκύτταζαν τὴν ξένην μετὰ μάτια κατὰπληκτα. Ὁ Κιντοῦ πρόπαντων δέν ἠμποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴν ἐπῆγαιεν σαστισμένος ἀπὸ τὴν Μαρούσαν εἰς τὸν Ἀνδρῆκον, καὶ ἀπὸ τὸν Ἀνδρῆκον εἰς τὴν Μαρούσαν. Σὰν νὰ ἔλεγε: «Ποῖον πρέπει τώρα νὰκολούθησω;»

Τέλος ἔκαμε νὰκολούθησῃ τὸν Ἀνδρῆκον ἀλλ' αὐτὸς ἐσῆκωσε τὸ χεῖρ του καὶ τὸν ἐφοβήρῃσεν, ἐνῶ ἡ Μαρούσα τὸν ἐφώνησε μετὰ τὴν γλυκειὰ της φωνὴν καὶ τοῦ ἔδειξε ἓνα κομμάτι ψωμί. Τότε ὁ Κιν-

τοῦ ἐνόησε, καὶ ρίψας τελευταῖον βλέμμα μομφῆς πρὸς τὸν κύριόν του, ἠκολούθησε τὴν Ζητιανούλαν. Ἐδάγκασε μάλιστα ὀλίγον καὶ τὰ πόδια τοῦ κατεργάρου τοῦ Κεμπάν, ὁ ὁποῖος δέν ἐννοοῦσε νὰπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν τακτικὸν τοῦ βοσκῶν.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὁ Τζανῆς ἐτοίμαζε τὰ ἐργαλεῖα τοῦ φαρμάκου. Ἐπῆρε διὰ τὸν ἑαυτὸν του τὸ κοφίνι, τὴν ἀμπόχην καὶ τὸ καμάκι τοῦ Ἀντώνη.

Τὸ ξεῦρετε βέβαια τὸ κοφίνι τῶν φαρμάκων εἶνε παράξενον κάπως, στενὸμακρον, καὶ το κρεμοῦν εἰς τὴν ράχην, διὰ νὰ μὴ τους δυσκολεύῃ εἰς τὴν ἐργασίαν.

Ἡ ἀμπελιθῆ, — τὴν ξεῦρετε καὶ αὐτὴν, — εἶνε ἓνα μεγάλο θυλάκιον ἀπὸ δίκτυ, μετὰ στεφάνι ξύλινον καὶ μετὰ μανίκα μακρῆ. Τὴν βουτοῦν εἰς τὸ νερόν, ὅπου βλέπουν μικρὰ φαρμάκια. Ἐπειτα τὴν τραβοῦν ἐπάνω διαμιάς. Τὸ νερὸν φεύγει ἀπὸ τὸ δίκτυ, ἀλλὰ τὰ φάρμακα μένουσιν εἰς τὸ βάθος τοῦ θυλακίου, καὶ οἱ φαρμάδες τὰ πέρνουσιν ἀπὸ ἐκεῖ μετὰ τὸ χεῖρ καὶ τα ρίπτουσιν εἰς τὸ κοφίνι.

Τὸ καμάκι πάλιν εἶνε ἓνα πελώριον προῦνι σιδερένιο, μετὰ δύο δόντια, ἡ καὶ μετὰ τρία, ὅπως ἡ τριανταφυλλοῦ. Ἐχει καὶ αὐτὸ μανίκα μακρῆ σὰν τῆς ἀμπόχης, καὶ χρησιμεύει εἰς τοὺς φαρμάδες διὰ νὰ κἀμακίξουν τὰ κάπως μεγάλητερα φάρμακα, καὶ προπάντων τὰ πλατεῖα.

Ἐκτὸς τῶν τριῶν αὐτῶν ἐργαλείων, ὁ Τζανῆς ἐπῆρεν ἀκόμη καὶ ἓνα σιδερένιον λαστὸν (μοχλὸν) διὰ νὰ σηκῶν τις μεγάλες πέτρες, κάτω ἀπὸ τὰς ὁποῖας εὐρίσκονται ἀστακοὶ ἢ πετρόψαρα.

Μετὰ ὀλίγα κομμάτια παλαιοῦ δικτύου, τὰ ὁποῖα ἡ Μαριάννα εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ συρράψῃ, ὁ ναύτης κατεσκευάσεν δύο πρόχειρες ἀμπόχης, ὑποφερτές, διὰ τὰ κοφίνια. Ἡ Ροζαλία ἠθέλε καλὰ καὶ σῶναι νὰ ἔχῃ ἀμπόχην ἰδικὴν της, καὶ μάλιστα ἐκεῖνη ποῦ της ἔδωκεν δέν της ἐφαινετο ἀρκετὰ μεγάλη...

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6')

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6')

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6')

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6')

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6')

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6')

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6')

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6')

Διὰ νὰ ἠσυχάσῃ, τῆς ἔδωκεν καὶ τὸ σιδερένιον δίκτυον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε διὰ νὰ ρίπτουσιν ξύλα εἰς τὴν φωτιάν. Ἡ Διονυσία, εὐκολὴ καὶ καλόβουλη πάντοτε, εὐχαριστήθη μ' ἓνα ἄπλοῦν μαστοῦνι μωτέρων, διὰ νὰ φύσῃ εἰς τὸν Ἀνδρῆκον τὸ καμάκι τῆς Μαριάννας.

Εὐτυχῆς διὰ τὴν χαρὰν τῶν παιδιῶν της, ἡ καλὴ μητέρα μόνον μίαν λύπην εἶχε, ὅτι δέν θὰ ἐγίνετο μάρτυς τῶν ἀθλῶν των. Ὁ Τζανῆς τῇ ἐπρότεινε νὰ ὑπάγῃ ἀλλ' εἶχε ἐργασίαν εἰς τὸ σπίτι, ροῦχα καὶ δίκτυα νὰ ἐμβάλῃσῃ, τὸ δειπνὸν νὰ ἐτοιμάσῃ, τὰ πουλιὰ νὰ περιποι-

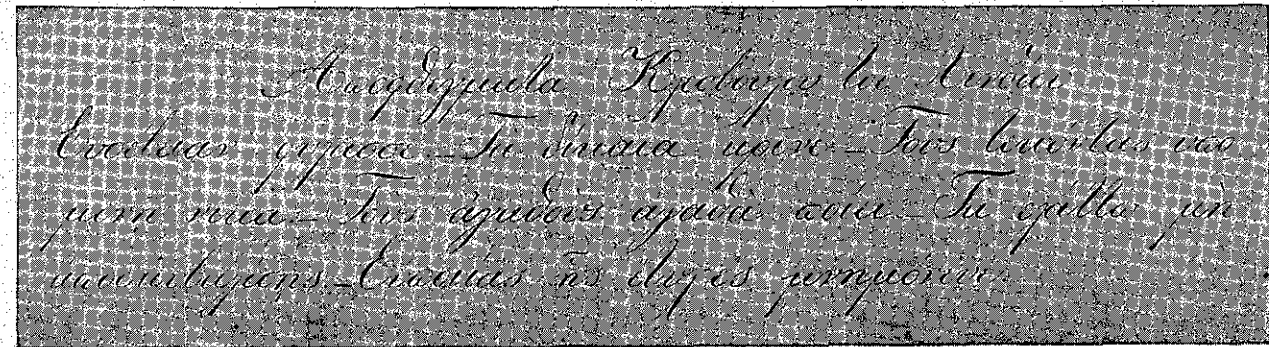

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6')

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6')

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6')

Ἡ Μαρούσα εἶπεν τὸν ἕνα μὲν χιλια εὐχαριστῶ... (Σελ. 44, στ. 6')

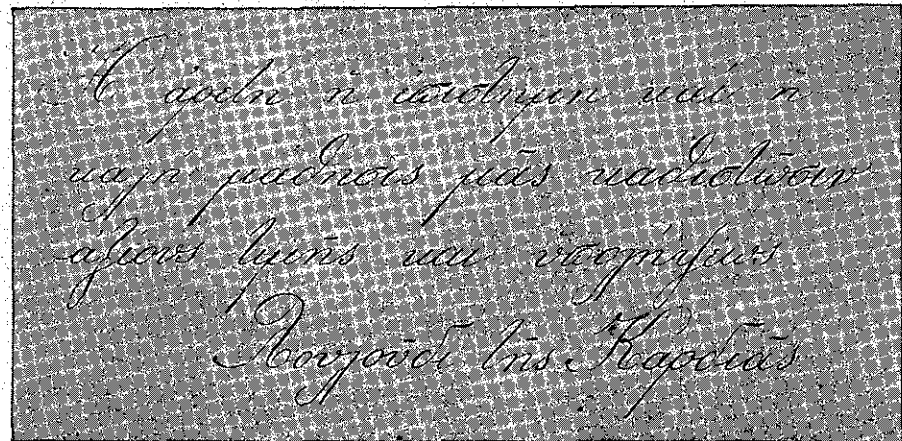
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

(10η "Διάπλασις", τοῦ 1902, σελ. 278)

Εἶνε ἀληθῶς περίεργον, ὅτι εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔλαβον μέρος μάλιστα πενήκοντα. Τετραπλάσιοι καὶ πενταπλάσιοι συνήθως λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ διηγήματος, — ὁ ὁποῖος ἴσως εἶνε ὁ δυσκολώτερος ὄλων, — καὶ ἂν ἐλάμβανε κανεὶς ὑπ' ὄψει τοῦ μόνου τοῦ ἀριθμοῦ, θὰ ἔβλεπεν εἰς τὸ παράδοξον συμπέρασμα, ὅτι οἱ διηγηματογράφοι εἶνε περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς καλλιγράφους!

Αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω. Εἰς τὸν κύκλον μας, ὅπως καὶ εἰς ἕνα ἄλλον κύκλον, οἱ δυνάμενοι νὰ φιλοτεχνήσουν μίαν σελίδα Καλλιγραφίας, πρέπει νὰ εἶνε ἀσυγκρίτως περισσότεροι ἀπὸ τοὺς

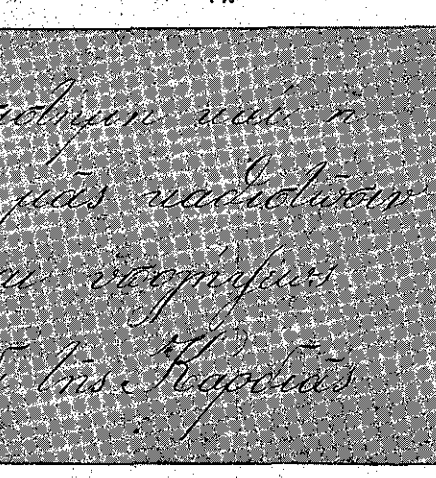

ικανούς νὰ συνθέσουν ἓν διήγημα. Ἡ δὲ σχετικὴ ἀποχὴ ἀπὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦτου, ἂν δὲν εἶνε ἐντελὸς τυχαία, θὰ ἔχη ἄλλον λόγον. Ἴσως οἱ φίλοι μας νὰ θεωροῦν κατώτερον ἐξυτῶν τὸ νὰ διαγωνισθοῦν εἰς ἀπλήν σελίδα Καλλιγραφίας ἴσως νὰ περιφρονοῦν τὴν τέχνην αὐτήν, ὁ ὁποῖα, — καθὼς λέγουσιν οἱ κακογράφοι, — καταβιβάζει τὸ πνεῦμα εἰς τοὺς δακτύλους τῆς δεξιᾶς...

Ἄν εἶνε τοῦτο, ἔχουν ἄδικον. Καὶ ἡ Καλλιγραφία εἶνε μία ὠραία τέχνη, ἡ ὁποῖα δὲν εἶνε καθόλου ἀξία περιφρονησεως. Ὅπως καὶ ἄλλη, ἔχει καὶ αὐ-

τὴ τὸς κανόνας τῆς, τοὺς νόμους τῆς, τὰς δυσκολίας τῆς καὶ τὴν ἡδονὴν τῆς. Ἐπειτα εἶνε χρήσιμος, τὸσον χρήσιμος, ὅσον ἴσως δὲν φαντάζονται οἱ μέλλοντες μετ' ὀλίγον νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὸ πρακτικὸν στάδιον. Πολλοὶ νέοι ἔλαβον διὰ μιᾶς θέσιν λαμπρὰν, εἰς ἰδιωτικὰ ἢ καὶ δημοσία γραφεῖα μόνον καὶ μόνον διότι ἦσαν καλλιγράφοι. Ἄλλοι ἀπεναντίας ἐβασανίσθησαν καὶ ἀπέτυχαν νὰ τοποθετηθοῦν, ἀκριβῶς διότι δὲν εἶχαν φροντίσῃ ἐνωρὶς νὰ ἐξασκηθοῦν εἰς τὴν τέχνην. Ἐκτὸς τοῦτου, διὰ κάθε ἄνθρωπον, ἡ καλλιγραφία εἶνε στοιχεῖον καλῆς ἀνατροφῆς, καὶ πολλάκις βέβαια ἠκούσατε ὅτι εἶνε ἀγένεια καὶ κακογραφία κανεὶς, ἐκ προθέσεως ἢ ἐξ ἀμελείας, καὶ νὰ στέλλῃ ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀναγνώσῃ ἄλλος, ἐκτὸς τοῦ γράψαντος!

Ἐν τούτοις, ὑπάρχουν δύο εἰδῶν καλ-

λιγραφία: ἡ τυπικὴ καλλιγραφία, ἡ προσπαθοῦσα δηλαδὴ νὰ ποιεῖται αὐστηρῶς τοὺς τύπους τῆς παραδεγμένης γραφῆς, καὶ ἡ εὐθερὰ καλλιγραφία, ἡ ἔχουσα ἴδιον τύπον δὲ ἕκαστον ἄνθρωπον. Τὴν πρώτην εἰμποροῦμεν νὰ ὀνομάσωμεν ἀντικειμενικήν, τὴν δευτέραν ὑποκειμενικήν.

Τῶνδὲν, παρατηρήσατε πολλάκις, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὲ ὠραῖον, εὐάγνωστον, κανονικὸν καὶ καλλιτεχνικῶτατον γράψιμον, τὸ ὁποῖον ὁμως δὲν ὁμοιάζει διόλου μὲ τὰ τυπικὰ, τὰ στερεότυ-

πα ὑποδείγματα τῆς καλλιγραφίας, τὰς ὁποίας σὰς δίδουν εἰς τὸ Σχολεῖον. Αὐτοί, αὐστηρῶς κρινόμενοι, δὲν εἶνε καλλιγράφοι, ἀλλὰ δὲν εἶνε βέβαια καὶ κακογράφοι. Εἰμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι εἶνε ἰδιόρρυθμοὶ καλλιγράφοι, διατηρήσαντες τὸν αὐστηρὸν τὸν χαρακτήρα, τὴν ἀτομικὴν τὴν καλαισθησίαν, εἰς τὴν ἀπομίμησιν τῆς τυπικῆς, τῆς παραδεγμένης καλλιγραφίας. Καὶ νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, οἱ καλλιγράφοι τοῦ εἴδους τοῦτου μὲν ἀρέσουν καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διότι μακρύτερον περισσοτέρων πρωτοτυπίαν, μεγαλειότητα ἐλευθερίαν, δεσμευμένην βέβαια ἀπὸ τοὺς κανόνας καὶ γραφῆς, ἀλλ' ὄχι μέχρις ἀπωλείας τῆς προσωπικότητος. Ὅλοι οἱ καλλιγράφοι τοῦ πρώτου εἴδους ἐπάνω κατὰ ἔχουν τὸν ἴδιον χαρακτήρα καὶ καλλιγράφος τοῦ δευτέρου εἴδους ἔχει τὸν χαρακτήρα του.

Εἰς τὸν παρόντα Διαγωνισμὸν, ὑπεβλήθησαν Σελίδες Καλλιγραφίας ἀνήκειν καὶ εἰς τὰ δύο εἶδη: καὶ ἀντικειμενικὰ δηλαδὴ, καὶ ὑποκειμενικὰ. Τὰ βραβεῖα περιώρισαν κατ' ἀνάγκην μεταξὺ τῶν πρώτων, διότι αὐτὸ ἦτο τὸ πνεῦμα τοῦ Διαγωνισμοῦ: ἐπρόκειτο δηλαδὴ νὰ ἴδωμεν ποῖος ἀπομιμῆται πιστότερα τὴν παραδεγμένην Καλλιγραφίαν, ποῖος ἐξασκεῖται καλλίτερα, διὰ νὰ μὴ μὴ ἐπὶ τῆ βᾶσει αὐτῆς τὸν ἀτομικὸν τὸν χαρακτήρα, καὶ ἀργότερα τὴν ταχυγραφίαν αὐτοῦ. Τὸ ἄλλο εἶδος, ἂν καὶ ἀνώτερον, δὲν εἰμπορεῖ ἴσως νὰ ποτελέσῃ θέμῃ Διαγωνισμοῦ. Ἐν τούτοις ἐκ τῶν Σελίδων τῆς ἐλευθέρως γραφῆς, θὰ

ναεῖρω ἰδιαιτέρως τὰς Σελίδας τῆς Φιλοπάτριδος Ἰάδος καὶ τῆς Ἐλληνοπολύας, αἱ ὁποῖαι διακρίνονται ἐπὶ καλαισθησίᾳ. Μερικοὶ, (π.χ. ὁ Ἀσθητικὸς Ἀνατολῆς, ὁ Χειμωνιάτικος Ἡλῖος κτλ.) παρέβησαν ρητὸν ὅρον τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ ἔγραψαν Σελίδας μὲ γράμματα μεγαλύτερα τοῦ συνήθους. Αὐτὴ ἐζημιώθησαν, διότι ὅσον καλλιγραφικὰ καὶ ἂν ἦσαν αἱ σελίδες τῶν, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ βραβευθοῦν. Ἄλλως τε εἶνε γνωστὸν, ὅτι τὰ κάπως μεγάλα γράμματα καλλιγραφοῦνται εὐκολώτερα

ἀπὸ τὰ μικρά. Ἄλλοι πάλιν, — ὅπως ὁ Ἀρχικαλαμπούριστις, ἡ Σοφία Χασιώτου κτλ. — ἀντι Σελίδος μου ἔστειλαν δύο τρεῖς λέξεις. Φυσικὰ, θὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ κρίνω ἀσφαλῶς ἀπὸ τόσων μικρῶν δεξιῶν περὶ τῆς ἱκανότητος τῶν. Τὸ «ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα» δὲν ἐφαρμόζεται παντοῦ καὶ πάντοτε. Εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν, ἡ καλλιγραφία τοῦ Λουλουδίου τῆς Καρδιάς ἦτο προφανῶς ἀνωτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην. Ἄλλ' εἰς τὴν Μεγάλῃν Τάξιν, ἡ Ζαπίς, ἡ Ἀλλοπρόσαλλος καὶ ὁ Κλεόβουλος ἦσαν σχεδὸν ἰσόπαλοι. Καὶ ἐχρησιάσθη προσεκτικωτάτη ἐξέτασις, διὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ὅτι ὁ Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ὑπερέχε κατά τὴν ὁμοιομορφίαν τῶν γραμμάτων, — στοιχεῖον ἀπαραίτητον κάθε καλλιγραφίας, εἴτε ἀντικειμενικῆς εἴτε ὑποκειμενικῆς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Ἐλευθέριος, ἀκούσας ὅτι ὁ θηβαῖος Ἐπαμεινώνδας οὐδέποτε, οὔτε χάριν ἀστειότητος, ἐψεύδετο, ἐρωτᾷ ἐκπληκτός: — Μὰ οὔτε τὴν Πρωτακρίτιδ' ἀνέλεγε ἐπιτελοῦς ψέμματα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀσπρῶ Ποντικίου. Εἰς τὸ τραπέζι. Τὸ Σερπαντῆν: — Καλέ, μὲν δὲν πέρνετε ἀκόμη λιγὰ κρέμα; Ἡ μητέρα: — Μὰ! καὶ πὺς τόση καλοσύνη; Τὸ Σερπαντῆν: — Μὰ... γὰ νὰ ἐνθαρρυνθῶ!

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΟΥ 1902

Ἡ φίλη μου Βροντὴ τοῦ Διδῶ [ΕΕΕ], τὴν ὁποῖαν οὐκ εἶ καθεδρῶν τοῦ Ἀσπροπυλαίου τρέπουσιν, ὁποῖος ἄλλοτε ἐνομοσχέτισεν ὁμοίως στατιστικὸς, ἔλαβε τὴν ὑπομονὴν νὰ μετρήσῃ καὶ νὰ κατατάξῃ τὰ βραβεῖα, ἐπινομηθέντα κατὰ τὸ ἔτος 1902, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ὑπερτεροῦν πάλιν τὰ βραβεῖα, ἢ ἂν αὐτὴν τὴν φορὰν ἐνίκηθσαν ἀπὸ τὰ κορίτσια.

Ἄλλὰ τὸ ζήτημα μένει κάπως σκοτεινόν, διότι κατὰ τὴν Στατιστικὴν τῆς Βροντῆς τοῦ Διδῶ, τὰ βραβεῖα τοῦ 1902 εἶνε ἐν ὄλῳ 105, ἐκ τῶν ὁποίων 68 μεν ἀνεμενίσθησαν εἰς ἀγῶρια, 37 δὲ εἰς κορίτσια. Λοιπὸν ὑπερτεροῦν τὰ βραβεῖα — ἠναικρῶνται. Μὴ βιάζεσθε, διότι ὑπάρχουν βραβεῖα καὶ βραβεῖα.

Καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν Στατιστικὴν, Ἀ' Βραβεῖον ἔλαβαν 9 ἀγῶρια καὶ 11 κορίτσια. Β' Βραβεῖον 36 ἀγῶρια καὶ 13 κορίτσια. Γ' Βραβεῖον 23 ἀγῶρια καὶ 13 κορίτσια. Διέσκετε λοιπὸν ὅτι τὸ ζήτημα εἶνε «μπερδεμένον», διότι ἂν τὰ ἀγῶρια ὑπερτεροῦν εἰς τὸ Β' εἰς τὸ Γ' καὶ ἐν τῷ συνόλῳ, ἀλλὰ τὰ κορίτσια ὑπερτεροῦν εἰς τὸ Α' Βραβεῖον, τὸ ὁποῖον εἶνε καὶ τὸ σπουδαιότερον. Καὶ ἡ Βροντὴ τοῦ Διδῶ ἐρωτᾷ: «Ποῖοι λοιπὸν ἐνίκησαν?»

Ἠρώτησα τὴν γνώμην τοῦ Ἄνανια, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἐν Ἀ' Βραβεῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τέσσαρα δευτέρω, — διότι εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ Ἀθρόου, τὸ Β' Βραβεῖον ἰσοῦται μὲ τὸ 1/4 τοῦ πρώτου. — Πολυπλασιάζομεν τὸ 11 μὲ τὸ 4 καὶ εὐρίσκομεν 44 (δηλαδὴ, τὰ κορίτσια ποῦ ἐπῆραν 11 Α' εἶνε ὡς νὰ ἐπῆραν 44 Β'.) Εἰς τὸ γενικὸν ἄθροισμα ἀντικαθιστώμεν τὸ 11 διὰ τοῦ 44, καὶ εὐρίσκομεν ὅτι τὰ κορίτσια ἐπῆραν ἐν ὄλῳ 70 βραβεῖα, ἐν φ' τὰ ἀγῶρια ἐπῆραν μόνον 68. Ἄρα τὰ κορίτσια ὑπερτεροῦν.»

Καὶ αὐτὰ μὲν λέγει ὁ Ἄνανια. Ἄς ἴδωμεν τώρα τί λέγουσιν καὶ οἱ λοιποὶ μας μαθηματικοί. Διότι μοῦ φαίνεται, ὅτι ὁ Ἄνανιας κάμνει λάθος... ἐκ μεροληψίας.

Κόκκινον Καπελάκι, μετὰ χαρᾶς θὰ ἄφιναν τὸν Ἄνανιαν νὰ ἐλθῇ εἰς τοὺς γάμους σου, ἂν ἦσαν πλησιέστερα, ἢ τοῦλάχιστον ἂν ἐστῆς ἐπὶ τὴν πρόσκλησιν ἐνωρίτερα. Λοιπὸν, ἔγιναν εἰς τὰς 26 τοῦ Ἰανουαρίου, ὡς ἦτο ἀποφασισμένον; Περιμένα τὰ κουφέτα...

Σοῦ ἔστειλα ὁ,τι ἐζητήσατε, Νιαγάρα. Βεβαίως, εἰ τὰ Ἀποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν δὲν ἀναφέρονται ὅλοι ὅσοι στέλλουν, ἀλλὰ μόνον ὅσοι κριθοῦν ἕξισι τοῦλάχιστον Εὐφήμου Μνείας. Ἐντούτοις δὲν ἐπιθυμοῦμαι νὰ εἶδῃ ἀπάντησίν σου εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Μεταφράσεως, καὶ εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι ἐχάθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.

Δὲν το πιστεύω νὰ το λέγῃς σβάρά, Ἄντριαν Γκατῆ, ὅτι ἀνέβαλα ἕως τώρα νὰ δημοσιεύσω τὰ ποτελέσματα δύο Διαγωνισμῶν, ἐπειδὴ κατὰ τὰ 99 τοῖς ἑκατόν, θὰ λάβῃς καὶ εἰς τοὺς δύο Α' Βραβεῖον!! Ἄλλ' αὐτὸς θὰ ἦτο λόγος; μάλλον δὲ νὰ σπεύσω. Ὅχι, φίλε μου, οἱ Διαγωνισμοὶ αὐτοὶ ἀνεβλήθησαν, διότι δὲν εὐκαίρηται ἀκόμη νὰ τοὺς ἐτοιμάσω. Θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά των, ἔννοια σου! Ὅσον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν λύσεων, αἱ ὁποῖαι ἔφθασαν ἐκπροθέσμως, αὐτὸ εἶνε γενικὸν μέτρον, τὸ ὁποῖον ἤρξισα νὰ ἐφαρμόζω ἀπὸ τοῦ ἐτους τούτου ἀσπληρότατα. Οὔτε παράπονα θὰ ἀκούω εἰς τὸ ἔξῃ, οὔτε δικαιολογίας θὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψει. Φίλη τῶν Καλῶν, αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ διαρκὲς ψευδωνυμὸν σου; Γράψε μου, διὰ νὰ σοῦ το ἐγκρίνω ἐπίσημως. Ὅσον διὰ τὰς λύσεις, σὲ παραπέμπω εἰς τὸν «Ὀδηγόν» διὰ νὰ ἴδῃς πὺς πρέπει νὰ τὰς στέλλῃς.

Ἡ Ζημιόγισσα, ἡ ὁποῖα, — εἰρήσῃ ἐν παρόδῳ, — ἔχει μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὰ μυθιστορήματα τοῦ εἴδους τῆς «Αἰμιλίας Χωδ» καὶ εἶνε κατενθουσιασμένη μὲ τὴν ἐκδόσιν μου, μ' ἐρωτᾷ συγχρόνως τί γίνεται τὸ Σῆμα. Ἡ σθάθη, λέγει, πολὺ τὴν ἐλλείψιν του προηθέντος εἶδε τὸν Κουκουμῶδον εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον καὶ τὸν ἐγώρσεν ἀπὸ τὴν εἰκόνα του, μαζὶ μὲ ἄλλους συνδρομητάς: «Ἄχ καὶ νὰ εἶχαμεν τὸ Σῆμα!» Λοιπὸν, ἰδοὺ τὰ νέα μου περὶ Σῆματος: Διὰ νὰ γίνῃ καθὼς τὸ ἔβλεπα, — εὐθὺν δὴ δαδὴ καὶ κομψόν, — πρέπει νὰ παραγγελθῇ εἰς τὴν Βύρωνα. Ἄλλὰ διὰ ταυτὴν παραγγέλλαν. θὰ ἐχρητάζοντο διαμῶνς πολλὰ χρήματα, ἐξ ὁποῖα δυστυχῶς δὲν εἶμπορὸς νὰ διαθέσω. Θὰ μὴ εἴπῃτε: Δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ἐδῶ; Ἡρώτησα διαφόρους χρυσοκόμους, οἱ ὁποῖοι μοῦ εἶπαν, ὅτι γίνονται καὶ ἐδῶ, ἀλλὰ μόνον μίαν ἀπλὴν καρφίτσα, χρυσοῦ ἢ ἀργυροῦ ἢ ἐπιχρυσῆς, μὲ μονόγραμμα εἰς τὴν μέσην, μαῦρον ὀρειδωμένον, σύμφωνα μὲ τὸ στέδιον ποῦ θὰ εἶδα. Ἐ, τί λέτε; τὸ κάμνομεν ἔτσι;

Ἡ καλλιτέρα ἀντικειμενικῆ, Γαυρομυτιόκη, εἶνε ἡ ἐνδόμυχο; γὰρ, τὴν ὁποῖαν ἔχει ὁ ἐκπληρῶν τὸ καθήκον του. Ὅταν ὑπάρχη ἡ χαρὰ αὐτῆ, τὰ παρόσημα εἶνε περιττά. ὅταν δὲν ὑπάρχη... τότε ἴσως εἶνε ἀναγκαῖα, καὶ δι' αὐτὰ τὰ βλέπετε τόσον συχνὰ εἰς τὰ στήθη ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν κάμνουν τίποτε. Σίρ. Λά. Φαλονάς, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδωνυμὸν. Τὸ λάθος ἐκείνο δὲν ἦτο ἴδιόν μου, διότι σὺ ἐκ παραδρομῆς ἔγραψες τὸ ἐν ἀντὶ τοῦ ἄλλου. Ἐγὼ δὲν ἔκαμα ἄλλο, παρὰ νὰ ντυθῶ ἡμεῖς τὴν πληροφορίαν σου. Ἡ περὶ ἡς μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητρία, ἀλλὰ δὲν διαμένει εἰς τὰ Φάρσαλα!

Μὰ τί θὰ πῇ «Πίστις Ἑλλῆς καὶ... Ἑλεος», ἀγαπητὴ μου Νερά; Πάρκεις; Αἱ τρεῖς χριστιανικαὶ ἀρεταὶ εἶνε: Πίστις, Ἑλπίς καὶ Ἀγάπη. (Foi, Espérance, Charité), αὐτὰ δὲ εἶνε καὶ τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν πρώτων ἀδελφῶν τοῦ Ἄνανια. Ἀλλ' ἔτι ὑπάρχει κάποιον ὄραμα μὲ τὸν τίτλον Πίστις, Ἑλπίς καὶ Ἑλεος. Ἄλλ' αὐτὸ μετεφράσθη ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ὁ δὲ μεταφραστὴς τὴν λέξιν «Charité» ἡ ὁποῖα ἐδῶ σημαίνει ἀγάπη, τὴν μετέφρασε κακῶς «Ἑλεος», νομίσας ὅτι πρόκειται περὶ ἐλεημοσύνης, διότι τὸ Charité σημαίνει καὶ τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν διδομένην εἰς ἀγάπην. Ὅπως, τὸ «Sœur de Charité» εἰμπορεῖ νὰ μεταφρασθῇ ἐλληνικὰ «Ἀδελφὴ τοῦ Ἑλεοῦς».

Μία ὠραία δικαιολογία. — διὰ νὰ γελᾷσατε, — τοῦ βιβλιοδέτου τῆς Φάρας Λούλας, ὁ ὁποῖος τῆς ἔδωκεν ἑλεεινὰ τοὺς τελευταίους τόμους μου: «Δὲν ἤξευρα ὅτι εἶνε διὰ δεσποινίδα!!!» Καὶ ὅταν τὸ ἔμαθε, τοὺς ἔδωκε καὶ τοὺς ἐξανόδωσε, τὸσον ὠραία αὐτὴν τὴν φορὰν, — μόνον ποῦ ἦτο ἡ τρίτη, — ὥστε χαίρεται κανεὶς νὰ τοὺς βλέπῃ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τῆς Φάρας Λούλας. Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην, Ζαπίς, ὅτι θὰ ἐλυπέσῃ, διότι εἶπα ὅτι τὸ ὠραῖόν σου ὄραον

